

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **MRAZÍRNÝ PLZEŇ-DÝŠINA a.s.**, IČ 25230484, se sídlem Dýšina č. p. 408, zastoupená Mgr. Alenou Chaloupkovou, advokátkou, se sídlem K Merfánům 47, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR**, se sídlem Kloknerova 26, Praha 414, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2010, č. j. MV-36997-6/PO-C-2010, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2014, č. j. 10 A 290/2010 – 46, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2014, č. j. 10 A 290/2010 – 46, **se zamítá.**

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností žalobkyně (dále také „stěžovatelka“) brojila proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2014, č. j. 10 A 290/2010 – 46 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž městský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2010, č. j. MV-36997-6/PO-C-2010 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí Hasičského záchranného sboru Plzeňského kraje ze dne 1. 3. 2010, č. j. HSPM-1084-3/2010 UPP, kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 100 000 Kč pro spáchání správního deliktu podle § 76 odst. 1 písm. i) zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o požární ochraně“) tím, že nepodala písemnou zprávu o odstranění závad zjištěných při kontrole ve lhůtě stanovené orgánem vykonávajícím státní požární dozor, a dále pro spáchání správního deliktu podle § 76 odst. 2 písm. h) ve spojení s § 76 odst. 5 zákona o požární ochraně tím, že neprovedla ve stanovené lhůtě opatření uložená k odstranění zjištěných nedostatků. Jednalo se o opatření k nápravě uložené žalobkyni HZS Plzeňského kraje, která spočívala v tom, že žalobkyně měla prokázat provozuschopnost zařízení pro detekci hořlavých plynů a par v souladu s ustanovením § 5 odst. 1 písm. a) zákona o požární ochraně v návaznosti na § 7 odst. 3 vyhl. č. 246/2001 Sb. o stanovení podmínek požární bezpečnosti a výkonu státního požárního dozoru dokladem o jeho kontrole obsahující údaje podle § 7 odst. 8 této vyhlášky, a to do 20. 9. 2009. Dále měla žalobkyně prokázat zajištění požární bezpečnosti při provozu plynového zařízení (regulační stanice plynu typu RS 200/1/1/425 ve voskovém provedení v oplocení) v souladu s § 6 odst. 1 písm. c) zákona

o požární ochraně v návaznosti na § 38 odst. 1 písm. b) vyhlášky o požární prevenci dokladem o odstranění zjištěných vad, a to ve lhůtě do 30. 9. 2009.

Napadeným rozsudkem krajský soud zamítl žalobu proti napadenému rozhodnutí. V odůvodnění zejména uvedl, že z Protokolu o nastavení detekčního systému kalibračním plynem ze dne 2. 4. 2009 vyplývá, že neobsahuje údaje podle díkce § 5 odst. 1 písm. a) zákona o požární ochraně v návaznosti na § 7 odst. 8 písm. d) a f) vyhlášky o požární prevenci, a ztotožnil se závěry správních orgánů, že detekční systém nebyl podle předmětného protokolu bez vad a vyžadoval opravu. Městský soud přisvědčil závěrům žalovaného v napadeném rozhodnutí, že opatření k nápravě byla splněna až se značnou časovou prodlevou, neboť revizní zprávy byly předloženy až spolu s odůvodněním odvolání až dne 7. 4. 2010. Městský soud nepovažoval za důvodnou ani námitku, že správní orgán dostatečně nehodnotil veškerá hlediska při úvaze o uložení výše pokuty podle § 76 odst. 6 zákona o požární ochraně, neboť pokuta byla uložena ve výši jedné desetiny horní hranice možné zákonné sazby, a proto ji městský soud nepovažoval ani za nepřiměřeně vysokou.

V kasační stížnosti žalobkyně mj. požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Svůj návrh odůvodnila pouze tak, že by tak měl Nejvyšší správní soud učinit s ohledem na výši pokuty, neboť tato částka představuje pro stěžovatelku značné finanční zatížení.

Žalovaný se k návrhu stěžovatelky nijak blíže nevyjádřil.

Podle ustanovení § 107 zákona s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom se přiměřeně použijí ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přízná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.

Podmínky přiznání odkladného účinku kasační stížnosti již ve své judikatuře Nejvyšší správní soud několikrát vyložil. Obecně lze konstatovat, že Nejvyšší správní soud vnímá možnost přiznání odkladného účinku jako určitou výjimku z pravidla, že kasační stížnost nemá odkladný účinek ze zákona a rozhodnutí krajského soudu napadená kasační stížnostmi jsou tak v zásadě pravomocná a vykonatelná. S účinností od 1. 1. 2012 již není výslovně požadováno tvrzení a prokazování hrozby vzniku nenahraditelné újmy, nýbrž „pouze“ újmy, která bude nepoměrně větší oproti újmě, která může vzniknout jiným osobám přiznáním odkladného účinku. Je tedy vyžadováno poměrování závažnosti újmy, která může vzniknout žalobci či stěžovateli nepřiznáním odkladného účinku, a újmy, která může naopak vzniknout jiným osobám přiznáním odkladného účinku. Je přitom požadováno, aby možná újma hrozící návrhovateli byla nepoměrně vyšší. Odkladný účinek žaloby i kasační stížnosti tedy ani po novelizaci neztratil charakter institutu mimořádného. Přiznáním odkladného účinku je prolamována právní moc soudního rozhodnutí, což je zákonem nadále podmíněno splněním striktních (byť dle slovního vyjádření v ust. § 73 odst. 2 s. ř. s. již mírnějších) podmínek (viz k tomu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 7 As 138/2011 – 241, přístupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud konstatuje, že v posuzovaném případě stěžovatelka újmu, která by jí měla vzniknout, nijak blíže nekonkretizovala. Stěžovatelka tedy neunesla břemeno dostatečného tvrzení a břemeno důkazní. Samotná povinnost k úhradě uložené pokuty 100 000 Kč ještě sama o sobě nenaplnuje znaky nepoměrně větší újmy, která je podmínkou pro přiznání odkladného účinku žalobě i kasační stížnosti. Takovým důvodem by mohla být kupř.

tzv. likvidační pokuta, tedy taková výše pokuty, která by znemožnila další ekonomické fungování stěžovatelky jako tržního subjektu. Stěžovatelka ovšem ani nic takového netvrdila, a z okolností lze usuzovat, že pro stěžovatelku coby podnikající obchodní společnost není uvedená částka natolik značná, aby ji nemohla ze svého běžného toku peněžních prostředků uhradit. Konec konců, o odkladný účinek žádala stěžovatelka již v žalobním řízení, avšak ani městský soud její žádosti nevyhověl (usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2011, č. j. 10 A 290/2010 – 28).

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že nebylo prokázáno, že by byla naplněna základní podmínka pro přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti (vznik nepoměrně větší újmy na straně stěžovatelky, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám). Vzhledem k požadavku kumulativního splnění podmínek již není třeba zkoumat podmínky další. Nejvyšší správní soud proto návrhu žalované na přiznání odkladného účinku její kasační stížnosti nevyhověl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu